

Уоркъ на драго сърце взелъ куклата, защото тя му напомняла за неговото момиченце.

Сега, когато той видѣлъ Земи и си спомнилъ за своето момиченце, домилѣло му.

Той нагостилъ своята малка гостенка. А слѣдъ това извадилъ изъ сандѣка разкошно облѣчената голѣма кукла и я подалъ на мѣничката Земи.

Тя просто онѣмѣла отъ радостъ, като видѣла въ рѣцѣтъ си такова съкровище.

Това е за тебе! . . . Ласкаво казалъ полковника. Вземи съ себе си това дѣте и играй съ него . . .

Послѣ той заповѣдалъ да осѣдлаятъ коня му, възсѣдналъ го и взелъ на рѣцѣ Земи.

— Да трѣгнемъ за у дома ви. Азъ ще те заведе при родителитѣ ти! — казалъ той. И тѣ заминали лагера и се отправили скоро-скоро по една горска пѣтечка . . .

VI.

Между това въ индийското племе отдавна забѣлѣзали, че Земи е пропаднала нѣкъдѣ. Майка ѝ и баща ѝ били въ отчаяние. Индийцитѣ, яхнали на коне, отправили се да дирятъ Земи на всички страни. Но се връщали обратно единъ слѣдъ други и всѣки казвалъ, че негоритѣ дирения отишли напраздно.

Всички мислили, че е грабната отъ бѣлитѣ и грозно се заприготовлявали, за да ги нападнатъ . . .

Тълпа индианки, заедно съ майката на Земи, съ плачъ трѣгнали да дирятъ дѣтето. Майката виела като безумна отъ жалость . . .